

Sostenir-nos en l'esperança

Hola, em dic Carme Paños i en Pepe Rodado em va demanar que faci aquest testimoni, cosa que no m'és gens fàcil, ja que moltes persones poden haver passat per situacions semblants i perquè per la meva manera de ser em costa expressar per escrit el que penso i sento, però ho intento i espero us sigui de servei.

Durant més de vint anys he estat participant activament com a membre de Càritas i darrerament al Consell Parroquial a una parròquia de la meva ciutat. La parròquia està a un barri obrer i em sentia en família i com a casa. El funcionament sempre havia estat de treball en equip, de molt diàleg entre tots els que formàvem la comunitat i el rector era una persona més de l'equip. Existien diversitats de grups que treballaven de manera autònoma. La majoria de les decisions, per no dir totes, es preniën al consell parroquial dialogant i de manera consensuada. Era una parròquia viva, senzilla i participativa. La comunitat estava molt integrada al barri i participava de manera solidària amb algunes entitats socials dedicades a col·lectius de persones vulnerables de la ciutat.

Fa uns cinc anys a la parròquia on dedicava part de la meva acció militant va haver canvi de rector. Qui hi havia fins llavors es va jubilar i va arribar un de nou molt més jove. Des del principi, crec que el nou rector no tenia referències clares del lloc on havia aterrat. Ell venia d'un ambient molt diferent i semblava que no entenia tot el que estava creat a la comunitat parroquial i com ho vivíem. En poc temps es va anar desfent i canviant, de manera unilateral i sense gens de diàleg, tot el treball que s'havia fet pels diferents grups. Van canviar tots els membres participants del Consell Parroquial i en el termini d'un any no reconeixíem la parròquia. L'església es va omplir d'imatges de sants, es va canviar la disposició de l'altar i els bancs, es demanava diners als parroquians per poder posar un confessionari i fer un altar de pedra (el que hi havia fins aleshores era una senzilla taula de fusta construïda per un veí membre de la comunitat)...

Al principi jo mantenía l'esperança i vam intentar dialogar i explicar al nou capellà el sentit del perquè fèiem així les coses i que fins aleshores ens havia funcionat bé; però no ens vam sentir escoltats. Tots els nostres comentaris i propostes s'ho

prenia com un atac personal. Nosaltres vèiem que havíem de fer el que ell deia i sense qüestionar res.

Tota la meva il·lusió i treball es va convertir en decepció i impotència; no entenia com era possible que una persona no tingués comprensió i caritat per la nostra feina i compromís. Em vaig sentir convidada a marxar d'un lloc que considerava casa meua i on mantenía viva la meua fe. Em sentia com ovella sense pastor. La majoria de les persones que treballàvem plegades ens sentíem igual. La impotència davant la situació ens va portar a parlar amb diverses persones del bisbat per explicar com ens sentíem, amb l'esperança de trobar algun camí de treball plegats i de comprensió mútua. Reconec que ens van escoltar, però no va canviar res.

He de dir que mai vaig perdre l'esperança, ni vaig sentir defallir la meua fe. La meua pregària era insistent en demanar a Jesús que m'ensenyés el camí que havia de seguir. L'estudi d'evangeli també em va ajudar. *“Qui no està contra vosaltres, està amb vosaltres” (Lluc 9,49-50).*

Volia seguir celebrant l'eucaristia els diumenges amb aquella comunitat o a un altre lloc, volia seguir fent voluntariat i implicar-me amb alguna acció social amb gent vulnerable. La revisió de vida al grup em va ajudar, els amics de l'equip em van escoltar, acompanyar i ajudar per a emprendre un nou camí.

Actualment, celebrot l'eucaristia els diumenges a una petita comunitat on tothom és benvingut, respectat i on es pot dir el que penses i creus. També participo de voluntària a una entitat social de la ciutat que treballa amb les persones sense sostre. Em sento esperançada i feliç fent el que faig i com diria la meua mare: *“No hay mal que por bien no venga”*.

Moltes gràcies

Carme Paños (Grup Badia, Zona Vallès Occidental)